

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Του CONAN DOYLE

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΒΑΝΣΙΤΑΡ

Ο Τζών Βάνσιταρ ήταν ο πιο νέος από τους συνεταίρους της 'Εταιρείας «Τζών Βάνσιταρ και Σία» της οποίας τα κυριότερα καταστήματα βρισκόντουσαν στο Λονδίνο, αλλά τα εργοστάσια της παραγωγής ήταν στην Κεϋλάνη, όπου και διεξήγετο μεγάλο εμπόριο καφέων σε όλη την Ευρώπη.

Της 'Εταιρείας αυτής είχα αναλάβει την αντιπροσωπεία εδώ και δέκα χρόνια και ήμουν ευχαριστημένος από τις εργασίες μου, όταν έφτασε, έφθασε στο Λονδίνο ο Τζών Βάνσιταρ, και ήρθε να με επισκεφθή. Τόν υπεδέχθηκα με πολλή ευγένεια και τον συνέστησα σε πολλές εδώ οικογένειες, για να μπορέσει να βράδυσον τον να περνάει πιο ευχάριστα, πηγαίνοντας τότε σε κανένα τσάι και τότε σε κανένα οικογενειακό χορό. Είχε μείνει ένθουσιασμένος από τη ζωή της πόλεώς μας και αποφάσισε να παρατείνη την εδώ διαμονή του, δλόκληρο τον χειμώνα.

Ένα πρωί—θα είχε περάσει κι' ένας μήνας απ' την ημέρα που ο Τζών Βάνσιταρ είχε έλθει στο Λονδίνο—έμαθα από τον ιδιον ότι επρόκειτο να αρραβωνιασθή με την Μις Έμιλ Λάδσον και μάλιστα μελετούσε να μην αργήσει πολύ για τους γάμους του.

Του έσφιξα το χέρι για την απόφαση αυτή που έπηρεε τόσο γρήγορα και του ευχήθηκα να ζήση ευτυχισμένος. Ο Τζών Βάνσιταρ με ευχαρίστησε χαμογελώντας και σε δέκα ημέρες ήλθε πάλι για να μου αναγγείλη ότι είχαν ορισθεί οι γάμοι του.

Ήταν η εποχή που στη Κεϋλάνη άρχιζαν τη συγκομιδή του καφέ και το νεαρό ζεύγος, αφού έτέλεσε τους γάμους του με μεγάλη μεγαλοπρέπεια στο Λονδίνο, ανέχωρησε για τα εργοστάσια της εταιρείας «Τζών Βάνσιταρ και Σία».

Θα είχαν περάσει δυο χρόνια και από τον Τζών Βάνσιταρ δεν είχα λάβει, παρά ένα μικρό κάρτ — ποστάλ, στην αρχή ακόμα, όταν είχε προτοφύγει με την γυναίκα του. Έξακολουθούσα ακόμα ν' αντιπροσωπεύω την εταιρεία τους, αλλά η γνωριμία μου με τον Τζών είχε αρχίσει πια να ξεχνιέται, ύστερα από τόσο καιρό και όταν ένα απόγευμα, εκεί που περπατούσα στο δρόμο άφηρημένος, ένα χέρι μ' άρπάζει από τον ώμο :

—Κύριε Άτκινσον ; μου λέει μια φωνή.

Γυρίζω και βρήκα μπροστά στον Τζών Βάνσιταρ. Προχωρήσαμε λίγο μαζί, είπαμε μερικά τυπικά λόγια, και επειδή είχα βιαστικός μου είπε πως θα έρθει να με επισκεφθή στην άλλη ημέρα.

Αλλά, πραγματικώς το άλλο απόγευμα στις 4 ήταν στο κατάστημα. Είχε πολύ αλλάξει όμως στη φυσιογνωμία του και το διάστημα που είχε λείψει απ' το Λονδίνο δεν ήταν πολύ μεγάλο. Τα μαλλιά του σχεδόν κατάλευκα και το πρόσωπό του πολύ καταβεβλημένο. Φαινόταν, ότι υπέφερε, και θα υπέφερε πολύ.

Μόλις μπήκε στο μαγαζί μου, έπεσε σε μια πολυθρόνα και με φωνή σβυσμένη μου είπε :

— Θα μου κάνετε μεγάλη χάρη κ. Άτκινσον, αν λέγατε να μου φερουν μια λεμονάδα με σόδα. Λιψώ πολύ, αλλά δεν πρέπει να πιω σέτο νερό, γιατί υποφέρω πολύ από το στομάχι μου.

Έστειλα άμεσα το μικρό να φέρη απ' το απέναντι καφενείο μια λεμονάδα, και είπα στον φίλο Βάνσιταρ.

— Τι έχετε ; Φαίνεται πολύ καταβεβλημένος ! Δεν είσαστε όπως τότε που σάς προτογνώρισα.

Ο Τζών Βάνσιταρ κοκκίνισε μόλις άκουσε την ερώτησή μου αυτή σκέφθηκε μια στιγμή και μου είπε χωρίς να με κοιτάξη στα μάτια :

— Δεν ξέρω. Δεν αισθάνομαι καλά ! Πάντα όταν έρχομαι σ' αυτόν τό βρομιότοπο που λέγεται Λονδίνο, το στομάχι μου αρχίζει να μου λονεί φοβερά... Δεν είμαι φαίνεται συνειδημένος στο κλίμα του...

Και τελειώνοντας αυτή την απάντησή, άδειασε στο στόμα του τη λεμονάδα που του είχαν φέρει.

Από τον τόνο όμως της φωνής του κατάλαβα πως ο άνθρωπος αυτός δεν μου έλεγε την αλήθεια. Υπέφερε πραγματικά, αλλά μου έκρυβε την πραγματική αιτία της αρρώστιας του. Έπειδή όμως δεν ήθελα να ξαναμιλήσω για το θέμα αυτό, άλαξα κουβέντα. Έμιλήσαμε για διάφορα άλλα ζητήματα της 'Εταιρείας, για την παραγωγή του καφέ που είχε αυξήσει κατά πολύ τα τελευταία έτη

του είπα δε, λίγο πριν φύγει, ότι έσκόπευα να κάνω κι' εγώ σε λίγες ημέρες ένα μικρό ταξίδι ως την Κεϋλάνη. Ο Τζών Βάνσιταρ μόλις άκουσε την απόφασή μου αυτή, σηκώθηκε και μου είπε :

— 'Αι ώραία ! τώρα, θα σάς παρακαλέσω λοιπόν να μου κάνετε και μένα μια χάρη.

— 'Οτι θέλετε, του απήντησα.

— Ξέρετε, είχα έλθει εδώ με τη γυναίκα μου, μα δεν μείναμε πολύ στο Λονδίνο μαζί. Η γυναίκα μου έφυγε χθές για την πατρίδα της. Έπληγε να δη τον πατέρα της που άσθενει σοβαρά τώρα τελευταία. Λοιπόν θα σάς παρακαλούσα πολύ, κύριε Άτκινσον, πριν φύγης για την Κεϋλάνη, να περάσετε από το Φάλμουθ, να πάρετε απ' εκεί τη γυναίκα μου και έτσι έρχόσαστε κάτω μαζί... Δυστυχώς δεν θα μπορέσω να μείνω εγώ για να την πάρω. Είναι ανάγκη να γυρίσω στα εργοστάσια... Λύριο κι' άλλας πρέπει να έχω φύγει...

Δεν είχα καιμιά αντίρρηση. Του υποσχέθηνα πως θα εκτελέσω ευχαρίστως την παραγγελία του αυτή, τον χαιρέτισα και χωριστήκαμε, ευχθηθέντας ο ένας στον άλλον καλό ταξίδι και καλήν αντίμωση στην Κεϋλάνη.

Στο Φάλμουθ προτίμησα να πάω αιδηροδρομικώς. Ήταν πιο άνετο από το ταξίδι, γιατί εκείνες τις ημέρες τα παλορία που έφενγαν δεν ήταν του λόγου της προκοπής. Μικρά βενζιόπλοια κακοτάξειδα και βρομερά δεν μπορούσες ούτε να σκεφθής π, θα μπορούσες μ' ένα απ' αυτά να άσης κάποτε στο Φάλμουθ.

Την κ. Βάνσιταρ εύρηκα πολύ άσχημα. Ήταν ντυμένη σ' ένα μαύρο, γιατί πρό 2 μόλις ημερών χε χάσει τον πατέρα της. Μου είπε πως είχε λάβει γράμμα απ' τον πατέρα της και πως της έγραφε καιγιά να έλθω με περιμενε.

Το άλλο πρωί, σ' έπληξαμε στο 'Εστερν, και έφυγα για την Κεϋλάνη.

Το ταξίδι μας ήταν διόλου ευχάριστο. Ούτε βροχιές, φουσκοδέν είδαμε. Διαφορές, κατακλυσιόι, θαλασιές, άνεμιας κάποτε στην 'Ελι τέλον, από τόσο κακοπέ- Κεϋλάνη.

Όταν ήρθαμε στο λιμάνι, είπαμε να πάμε στα εργοστάσια τακρο τριώρο ταξιδάκι να κάνουμε φασίσαμε να ξεκουραμύ βάρκα στο ξενοδοχείο και να στούμε α γιατί δεν ήταν δυνατό φύγοιμε το δρόμο μας ύτερα να στο άθλιο ταξίδι που πε- από

όσοι πρωί όταν πατήσαμε το πόδι ήν αποβάθρα. Το όρολόι της δε έδειχνε 8 π.μ, άκρβως. Η Βάνσιταρ, κατάκλωμη από την θαλαραχή, μόλις μπήκαμε στο πρώτο χέρι που βρήκαμε εκεί κοντά, έρετήσε για να πάη να ξαλωθή. έ στεκόταν στα πόδια της.

Από την κατάσταση. Ξαπλώθηκα στο κρεβάτι μου και δεν άνοιξα για πρώτη φορά ύστερα από τόσες νύχτες για καλό. Έντύθηκα και είπα

Όταν ξύπνησα είχά μου ή ένα καφέ στο δωμάτιό μου, στο γκαρσόνι που ήρθε την αν που ήσαν στο ύπ' άριθ. 42 πως πρέπει να είδωληνήση, άτον κοιμότανε ακόμα.

Δωμάτιο και να σ' αταρ όμως είοιμασθή και με περιμενε. Έπήραμε τις άπ...

Η Κυρία Ζις μας και κάκαμε μαζί. έραμε τις άπ... έμια βρήκαμε μια βάρκα και ήτανε φεγγάρι και

Στην κ. αποφασίσαμε να πο ίδιο βράδυ στα εργοστάσια καλός κ. Βάνσιταρ.

του Τζ. Βάνσιταρ. έσι, ήσυχον πια ότι τελείοι κόποι του ταξιδιού μας, έσώθηκα πίσω κοντά στο και άνοιγαμε το πανί. Η κ. Βάνσιταρ είχε συνέλθει και εύνημένη που σε λίγο θ' άντά- ωνε τον άντρα της, είχε αρχί μου διηγηται διάφορα ευχά- ριστα πράγματα...

Η βάρκα μας έπλεε τάρα σιγά και το φεγγάρι έλαμπε ψηλά στον όραιο ούρανό, όταν ά σιγή, εκεί που κάτι έλεγα στην κυρία Βάνσιταρ, πτω έξαφνα να κτρινίξη και να

Αντίκρουση το φάντασμα του Βάνσιταρ...

άλ... δεχότανε να... έμυληρη...

μαζεύεται τρομαγμένη :

— Τι έγινε ; της φωνάξω...
 'Ο βαρκάρης είχε χαλωθεί μπροστά και κοιμότανε ησυχως, αφού τὰ κουτιά τὰ εἶχαν ἀφήσει. Ἐκείνη μὲ εἶδε με τὸ χέρι τῆς ἕνα σημεῖο τῆς θάλασσης πρὸς τὰ δεξιὰ μου...

— Κῦττα μὲ λέει ; ... με φωνὴ πρὸς τὸ φόβο...
 'Όταν γύρισα, πραγματικῶς δικαιολόγησα μέσα μου τὴν τρομάρα πὸν εἶχε πιάσει τὴν συνταξιδιώτισσά μου.

Λίγο πὸν πέρα ἀπ' τὴ βίρκα μας, στὸ φῶς τῆς Σελήνης, ἀντίκρουσα με τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, τὸν φίλο μου τὸν Τζὼν Βάνσιταρ γυμνὸ μέσα στὴ θάλασσα... Εἶνε ἀπίστευτο κ' ὁμοῦ ἀληθινὸ, πολὺ ἀληθινὸ, τὸ εἶδα με τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, ἐγὼ, ἐγὼ... ἐγὼ ὁ κ. Ἀκινσον... Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῆ ἀνθρώπινο πρόσωπο πὸν καθαρό ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Τζὼν Βάνσιταρ, πὸν φανερώθηκε ἐκείνο τὸ βράδυ, μπροστὰ μας... Ἡ λάμψη τῆς Σελήνης ἔπεφτε ἐπάνω του καὶ τὸν φωτίζε... ὁ Τζὼν Βάνσιταρ, ὀλόκληρος, με τὸ κεφάλι ὄρθιο, με τὰ μάτια ἀνοικτὰ μὰς κύτταζε...

Συσπειρωθήκαμε καὶ οἱ δύο καὶ φωνάξαμε τὸν βαρκάρη...

Μόλις ὁμοῦ ἀκούστηκε ἡ φωνή μου, τὸ φάντασμα χάθηκε... καὶ δὲν ξαναφάνηκε πιά...

Τότε ἡσυχάσαμε καὶ ἀφήσαμε τὸν βαρκάρη νὰ κοιμηθῆ, ἀφοῦ δὲν εἶχε ξυπνήσει με τὴν πρώτη φορά πὸν τὸν φωνάξαμε...

Ἡ κυρία Βάνσιταρ δὲν μποροῦσε ὁμοῦ νὰ ἡσυχάσῃ ἐντελῶς. Κάτι τὴν ἐτρωγε... Μοῦ ἔλεγε πὸς τὸ φάντασμα αὐτὸ τοῦ ἀνδρός τῆς δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶνε ὁ προάγγελος καμμιάς νέας συμφορᾶς μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα τῆς...

Προσπάθησα νὰ τὴν ἡσυχάσω λέγοντας τῆς πὸς ἴσως νὰ μὰς φάνηκε, χωρὶς νὰ ἐπρόκειτο περὶ φαντάσματα, ὅπως πολλὲς φορὲς συμβαίνουν τέτοια πράγματα, τῆς ἐμίλησα γιὰ ὀπτικὲς ἀπάτες ἀλλὰ ἡ κυρία Βάνσιταρ δὲν ἡσύχαζε...

Πλησιάζαμε νὰ φθάσουμε στὰ ἐργοστάσια, ὅταν ὁ βαρκάρης ξύπνησε καὶ πῆρε τὰ κουτιά, γιὰ τὸ ἄνεμος εἶχε λίγο πέσει καὶ δὲν ἔλιανε καλὰ τὸ πανί μας. Σὲ μισὴ ὥρα ἡ κυρία Βάνσιταρ κ' ἐγὼ ἀποβιβάζομαστε στὴν παραλία καὶ συμφωνήσαμε ἕνα ἄμαξι πὸν θὰ μὰς πῆγαινε στὸ σπίτι τοῦ ἀνδρός τῆς, λίγο πὸν μέρα ἀπὸ τὰ ἐργοστάσιά του.

— Ναί ! στὸ σπίτι τοῦ Τζὼν Βάνσιταρ... εἶπα στὸν ἄμαξά...

— Στοῦ ἀδελφοῦ του θὰ πάμε, εἶπε ὁ ἄμαξας γιὰ τὸ σπίτι τοῦ κ. Τζὼν εἶναι κλειστό...

— Κλειστό ; ... Γιὰτί ;

— Μὰ δὲν ξέρετε Κύριε, ὅτι ὁ κ. Τζὼν, ἔπεσε στὴν θάλασσα χθὲς τὸ βράδυ καὶ πνίγηκε...

— Πνίγηκε... φώναξα... Θεέ μου !... καὶ γυρίζοντας βλέπω τὴν Κυρία Βάνσιταρ νὰ κλονίζεται καὶ νὰ πέφτει λιπόθυμη στὰ χέρια μου. Με τὴν βοήθεια τοῦ ἄμαξά πὸν ἔτρεξε ἐκείνη τὴν στιγμή καὶ τοῦ βαρκάρη μας, τὴν ἐπαναφέραμε στὶς αἰσθήσεις τῆς...

— 'Όταν μῆκαμε στ' ἄμαξι ἡ κ. Βάνσιταρ, ἀφοῦ με κύτταζε λίγο με τὰ μεγάλα τῆς γαλανὰ μάτια, μοῦ εἶπε με θλιβερὸ τόνο φωνῆς...

— Τὸ φάντασμα τοῦ μὰς τὰ εἶπε ὅλα !... Εἶδατε πὸν δὲν θέλατε νὰ τὸ πιστέψετε ; ...

Δὲν τῆς εἶπα τίποτε ἐκείνη τὴ στιγμή. Τὴν κύτταξα μόνο σιωπηλὸς καὶ τὴν εἶδα νὰ σκουπίξῃ με τὸ μαντήλι τῆς ἕνα ἀνόμα δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια τῆς...

Conan Doyle

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΔΙΣ ΜΑΡΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

'Η δις Μάρς δὲν ἦταν μόνο διάσημος ἠθοποιός. Εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ λανσάρῃ τὴ μόδα καὶ ἐθεωρεῖτο ἡ κομφοτέρη γυναίκα τῆς Γαλλίας.

Κάποτε ἡ δις Μάρς εὐρίσκειτο εἰς τὴν Λυών, ὅπου εἶδε παραστάσεις. Τὴν ἐπομένῃ τῆς ἀφίξεώς τῆς, ἐξεπλάγη πολὺ, ὅταν εἶδε νὰ φθάνῃ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς ἕνας ἔμπορος τῆς πόλεως.

— Δεσποινίς, εἶπε ἐκείνος, με συγχωρεῖτε πὸν σὰς ἐνοχλῶ. Μπορεῖτε ὁμοῦ νὰ με κάμετε πλούσιο, ἂν θέλετε...

— Ἐγὼ, κύριε ! θὰ εἶμιον πολὺ εὐτυχὴς ἂν μποροῦσα νὰ κατορθώσω αὐτὸ πὸν λέτε. Μὰ με ποῖο μέσο σὰς παραναλῶ ;

— Θὰ με κάμετε πλούσιο ἂν δεχθῆτε αὐτὸ τὸ ὕφασμα.

Καὶ ἀμέσως ἐξεδίπλωσε στὸ τραπέζι μερικὰ μέτρα κίτρινου βελούδου. Ἡ δις Μάρς ἐνόμισε πὸς εἶχε νὰ κάμῃ με κανένα τρελλό.

— Θεέ μου ! εἶπε κάπως ταραγμένη, τί θέλετε νὰ κάμω μ' αὐτὸ τὰ βελούδο ;

— Ἐνα φόρεμα δεσποινίς. 'Όταν σὰς ἰδοῦν μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα, τὸ ὕφασμά μου θὰ γίνῃ τῆς μόδας, καὶ ἔτσι θὰ με κάμετε πλούσιο.

— Ἀλλὰ, κύριε, καμμιά κυρία δὲν φορεῖ κίτρινο χρῶμα. Δὲν εἶνε διόλου τῆς μόδας.

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ. Πρόκειται νὰ γίνῃ τὴ μόδα. Μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε τὴ χάρι πὸν σὰς ζητῶ, πρὸς Θεοῦ !

'Η δις Μάρς ὑπεσχέθη νὰ τοῦ κάμῃ αὐτὴ τὴν χάρι, μᾶλλον γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆ.

'Όταν ἔφτασε στὸ Παρίσι, εἶπε εἰς τὴν μοδίστρα τῆς.

— Πρέπει νὰ σοῦ δεῖξω ἕνα κίτρινο βελούδο πὸν ἔφερα ἀπὸ τὴ Λυών. Θὰ μοῦ πῆς σὲ τί μπορεῖ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ.

— Αὐτὸ τὸ βελούδο εἶνε πολὺ καλῆς ποιότητος. Ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάμω.

— Μοῦ τὸ ἔδωσαν νὰ κάμω ἕνα φόρεμα.

— Ἐνα φόρεμα ! Ἐνα κίτρινο φόρεμα ! Τί κίτρινο φόρεμα ! Ποτέ δὲν ἐβγήκε ἀπὸ τὸ κατάστημά μου φόρεμα κίτρινου χρώματος.

— Λοιπὸν ἄς δοκιμάσωμε. Μπορεῖ καὶ νὰ πετύχῃ.

— Πολὺ καλά ! Ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιβάλετε. Ὅλα σὰς πηγαίνουν.

'Ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες. Στὸ θέατρο εἶδικο μὲ νέα παράστασις, τὸ «Στοιχίμα» με πρωταγωνιστὰς τὴν δεσποινίδα Μάρς καὶ τὸν μεγάλον ἠθοποιὸν Τάλμα. Ἡ δις Μάρς ἐφόρεσε ἀπὸ νωρὶς τὸ κίτρινο βελουδένιο φόρεμα, καὶ ὅταν ἐτελειώσε τὴν τουαλέτα τῆς κυττάχηκε στὸν καθρέπτη.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ παρουσιασθῶ μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα, εἶπε στὴν καμαριέρα τῆς. Καρολίνα, φέρε ἐδῶ τὸν διευθυντὴ τῆς σκηνῆς. Ἄς ἀλλάξουν τὸ πρόγραμμα γιὰτί δὲν μπορῶ νὰ παρουσιασθῶ ἔτσι.

'Ο διευθυντῆς τῆς σκηνῆς τοῦ κάκου προσεπάθησε νὰ μεταπέσει τὴν καλλιτέχνηδα. Τὴν στιγμήν ἐκείνη μῆκε στὸ καμαρίνι τῆς ὁ Τάλμα, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐξαιρετικὸ γούστο γιὰ νὰ διακρίνῃ μὴ ὁμορφὴ τουαλέτα. Ἡξευρε ποῖα χρώματὰ ἐπῆγαιναν στὴν ἡλικία, στὸ πρόσωπο, καὶ ποῖα ἐντύπωσι κάνει τὸ καθένα στὴν πλατεία.

— Κῦτταξε τί γελοῖα πὸν εἶμαι μ' αὐτὸ τὸ κίτρινο φόρεμα ! τοῦ εἶπε ἡ δις Μάρς. Δὲν μοιάζω με καναρινί ;

— Γελοῖα ; Πὲς πὸς εἶσαι θαυμασιά, ἀγαπητή μου. Ἡ τουαλέτα σου εἶναι ἀριτογορημα. Πηγαίνει θαυμασία με τὸ χρώμα σου, με τὰ ὄρατα μαῦρα μαλλιά σου, με τὰ μάτια σου. Τὸ κίτρινο πάει ὀραϊότατα στὴς μελαγχροινές. Ποτέ δὲν σὲ εἶδα τόσο ὁμορφῆ !

— Αὐτὰ μοῦ τὰ λές γιὰ νὰ παίξω.

— Σοῦ ὀριζοῖμαι στὴν τιμὴ μου πὸς εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ ὅτι θὰ ἔχῃς μεγάλη ἐπιτυχία μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα. Δὲν μοιάζεις με καναρινί, ἀλλὰ με πολὺτιμο λίθο. Δὲν εἶσαι ἄλλωστε τὸ διαμάντι τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας ;

'Η δις Μάρς ἐπέστη στὰ λόγια του ἀλλὰ καὶ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισι τῆς στὴ σκηνῆ. Ἐνας ψίθυρος θαυμασμοῦ τὴν ὑπεδέχθη καὶ ὅλες ἡ λορνίτες ἐκαρφώθησαν ἐπάνω τῆς. Θεομὰ χειροκροτήματα τὴν ὑπεδέχθησαν καὶ σὲ κλειστὰ σάλα ἀντήχησε ἡ ἐξῆς φράσις.

— Τί χαριτωμένη τουαλέτα !

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλο τὸ Παρίσι μιλοῦσε γιὰ τὸ κίτρινο βελουδένιο φόρεμα τῆς δεσποινίδος Μάρς. Ὅστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ὅλες ἡ Παρισινές φοροῦσαν κίτρινα φορέματα. Ἡ μοδίστρας δὲν ἐπρόφθαναν ἀπὸ τίς παραγγελίες.

'Όταν ἡ δις Μάρς ἐπέστρεψε εἰς τὴν Λυών, ὅστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὁ βιομήχανος πὸν εἶχε γίνῃ πλούσιος, ἔδωκε πρὸς τὴν τιμὴν μὴ ὀραϊοτάτη ἔορτι εἰς τὴν ἑπαυλίαν, πὸν εἶχε ἀγοράσει με τὴν πώλησιν τοῦ βελούδου του.

Τὸ "ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΤΟΥ 1927

'Αληθινὸ θαῦμα ἐμφανίσεως, ὕλης, περιεχομένον. Ὁ καλύτερος σύντρυφος γιὰ τίς γιορτές. Τὸ καλύτερο δῶρο. Ἀληθινὴ ἀπόλαυσις. Ἔνα διήγημα, ἱστορικὲς σελίδες, ἀνέκδοτα, ἀστεία, ποιήματα, παραμῦθια καὶ ἀκόμη τὰ «Περασμένα Μεγαλεῖα» διήγημα τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, ὁ «Συνένοχος» διήγημα τοῦ Δι. Ν. Κοκκίνου, «Ἡ Φυγὴ» διήγημα τοῦ Παύλου Νιρβάνου, «Ὁ μάγιστρος Μάρκος, ὁ μάγιστρος» ναυτικὴ ἠθογραφία τοῦ Κ. Φαλτάιτς, «Ἡ ἱστορία ἑνὸς σκύλλου» τοῦ Χάρη Σταματίου, «Φρόνφαλα» τοῦ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, «Τὸ Στοιχειωμένον Σπίτι» τοῦ Στάμ. Σταμ. «Θαλασινὸν» τοῦ Ρώμου Φιλόρα, «Τὸ Χριστουγεννα τοῦ Παλᾶ Βαγγέλη» διήγημα τῆς Γεωργίας Ταρσούλη, «Ἡ γλόφα» μονόπρακτο δράμα τῆς Αἰμιλίας Στ. Δάφνη, «Τὸ κάπνισμα ἐν τῷ Ἑλλητικῷ Θεάτρῳ» τοῦ Ν. Ι. Λάσκαρη, «Ποίημα» τοῦ Δελιχακτερίνου, «Ἡ Φρέσα στὴ Γαστροδία τῆς» τοῦ Κωστῆ Παλαμά, «Ἡ Τιμὴ τοῦ Ταρταρίνου» μονόπρακτο κωμῆδος τοῦ Θ. Συναδινού, «Τί ἦταν ὁ πατέρας του» τοῦ Στεφ. Δάφνη, «Τραγοῦδία» τοῦ Τιμ. Μωραϊτίνης, «Ὁ χωρισμός» τῆς Μυρτιώτισσας, κ.λ.π. κ.λ.π.